

РЕШЕНИЕ

№ 4966

гр. София, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 12.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4817** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на М. С. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 8, ап. 14, срещу Решение № 8547 от 03.05.2023г. на заместник – председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Позовава се на практиката на СЕС и по-конкретно с решение от 17.02.2009 г. на СЕС по дело С-465/07. Счита, че административният орган преди издаването на решението за отказ за предоставяне на международна закрила е следвало да изиска от Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/ писмени документи, сочещи причините за възражението от страна на специализирания орган за предоставянето на международна закрила. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, се явява лично и се представлява адвокат Ж., който поддържа депозираната жалба, представя Решение на СЕС по дело № С-159 от 2021 г. От съда иска да отмени оспорения административен акт, като административната преписка бъде върната на административния орган със

задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона.

Ответникът – заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № 1178/29.09.2022 г. по описа РПЦ-С. до Председател на ДАБ при МС от М. С. А., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Молителят е регистриран като М. С. А., ЛНЧ: [ЕГН], мъжки пол, [дата на раждане] в С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: неженен. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л.46/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR106C2209290017. С писмо Рег.№М-1075/17.01.2023г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето М. С. А., тъй като представлява заплаха за националната сигурност на Република България /л.21/.

Видно от административната преписка с жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП4401/28.11.2022г. в производство по общия ред с цел чужденецът да представи обстойно фактите, свързани непосредствени с неговия проблем, респективно изясняване причините, поради които е напуснал страната си по произход, респективно е подал молба за предоставяне на международна закрила от Република България /л.23-27/.

От протокола за проведено интервю се установява, че чужденецът е напуснал нелегално С. през м. септември 2022 г. отправяйки се към Турция. В Турция, молителят останал седем дни, след което отново нелегално влиза на територията на Република България, прескачайки тelenoto заграждение на 20.09.2022 г.

Заявява, че основната причина да поиска предоставяне на международна закрила е войната в С., започнала през 2013 г., както и че в нея участват редовната сирийска армия и различни терористични групировки. Всяка една от тези военни групировки, въоръжена е започвала да се бие срещу режима или една срещу друга. Заради войната имало много сражения, престрелки и бомбардировки. Допълва, че условията на живот в С. били изключително лоши, липсвали и минимални такива. Нивото на сигурност в държавата било изключително занижено заради войната, и при евентуалното му връщане в С. ще бъде насилствено мобилизиран, респективно, че има опасност за

живота му заради войната, поради което изпитва страх.

Чужденецът заявява, че е роден в [населено място], но е напуснал от лагер за бежанци в района Азма, учил е до девети клас. В С. са останали неговите родители, шестимата му братя и две сестри. Заявява, че има сестра, която живее в Германия, и е получила гражданство. Не е отбил военната си служба. В държавата си по произход не е имал проблеми заради етническата и религиозната си принадлежност, спрямо не са отправяни заплахи. Напуска С. заради общото положение и войната. Не е членувал в политически партии и паравоенни организации, не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан от официалните власти в държавата си по произход. Твърди, че не бил обект на репресии в държавата си по произход.

В хода на административното производство е приета и обсъдена в решението на Заместник-председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-96/13.02.2023 г. относно актуалната обстановка в Сирийска Арабска Република – общо положение в страната, актуална политическа и икономическа обстановка към 13.02.2023 г. /л.15-17/.

Със Становище Рег. № УП4401/02.05.2023 г. на младши експерт в отдел ПМЗ-„кв. В.“, РПЦ-С. е предложено на Заместник-председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на М. С. А. /л.14/.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът не посочва никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От негова страна не са посочени основателни причини от преследване нито в страната му по произход – С.. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Прието е за безспорно, че молителят не попада и в хипотезата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до преследване. Молителят не е осъждан, не е бил преследван от официалните власти в С., нито е заплашван или преследван по етнически или религиозни причини в С..

Независимо от установената липса на личен елемент за търсената закрила, събитията случили се в държавата по произход на молителя преди и след неговото напускане, административният орган е извършил преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приобщената в хода на административното производство, административният орган е приел, че отразените в същата обстоятелства за актуалното положение в С. могат да се оценят с висока степен на относимост към молбата за международна закрила на молителя. Прието, че общата обстановка в С. води до извод, че М. С. А. е бил принуден да напусне страната си по произход, тъй като там е изложен на реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота му при наличие на съществуващ въоръжен конфликт, респективно в района, в който молителят е живеел.

Административният орган е приел, че в случая е неприложима и хипотезата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, тъй като според цитираната в справката информация за положението в С. не могат да бъдат изпълнени критериите за вътрешно бягство. Посочено е, че от общоизвестните факти за С. се установява, че заплахата за молителя е реална, респективно той е принуден да остане извън държавата си по произход, предвид че там е изложен на реална опасност от тежки и лични заплахи срещу живота и личността му като цивилно лице поради насилие в случай на въоръжен конфликт. Въпреки, че в някои области на С. има подобряване на обстановката, административният орган приема, че завръщането на молителя към настоящия момент в държавата му по произход е неподходящо за него поради физическата му безопасност – наблюдават се инциденти, свързани със сигурността, както и други конфликтни събития, които биха представлявали реална опасност за живота на търсещия закрила. Формиран е извод, че в случая са установени предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Независимо от това административният орган е отказал предоставянето на международна закрила на молителя поради наличието на предпоставки по чл. 12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ във връзка с представеното от ДАНС становище, дадено в хода на административното производство, съгласно което чужденецът представлява заплахата за националната сигурност.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ. От страна на административния орган е представена Заповед № 03-15/03.05.2022 г., с която Председателят на ДАБ при МС делегира на Д. К. – Заместник-председател на ДАБ при МС, правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 – 4 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила /л.18/.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то са проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за

предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. Видно от протокола от проведеното интервю се установява, че молителят има сестра в Германия, за която твърди, че има получено гражданство там. При така изложеното, съдът намира, че е налице противоречие в изложеното от молителя в хода на интервюто и заявеното в съдебно заседание и в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец,

принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в Сирийска арабска република, се установи, че в държавата по произход на молителя съществуват проблеми, свързани с правата на човека, включващи незаконни или произволни убийства, отвлечане на цивилни, екстремно физическо насилие /включително сексуално/ и незаконни задържания. На 30.05.2023 г. ООН обявява, че почти 70 % от сирийското население, следователно 15,3 милиона души в С. се нуждаят от хуманитарна помощ. В същото време, съгласно справката, осигуряването на тази помощ до голяма степен не е безопасно. Следователно Световната продоволствена програма на ООН вероятно ще трябва да спре предоставянето на храна и пари в брой за 2.5 милиона души от м. юли 2023 г., ако не бъдат предоставени допълнителни средства и гаранции от международната общност.

На основание чл. 21, т. 1 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Представените и прието по делото справки, Съдът определя като изготвени от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и същите представляват официални писмени документи, които имат обвързваща доказателствена сила за Съда и отразените в тях факти

следва да се приемат за доказани, освен ако не се оспорват чрез съответните надлежни доказателствени средства, каквито по делото не са представени, нито е посочен източник за тяхното събиране. Въз основа на това, безспорно е установено, че в С. е налице „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. обхваща цялата територия на тази страна, както живота и здравето на всеки граждански намираш се на тази територия е изложен на реален риск от посегателство.

В оспореното решение, административният орган посочва, че в ДАБ при МС във връзка с образуваното производство по предоставяне на международна закрила във връзка с чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, е постъпило писмо-становище от ДАНС с рег. № М-1075/17.01.2023 г., издадено на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, с което специализираният орган възразява срещу предоставянето на международна закрила на жалбоподателя, тъй като същият представлява заплаха за националната сигурност на Република България /л.21/. Предвид наведените в жалбата възразения, в хода на съдебното производство от специализирания орган – ДАНС се представи изисканата от съда Справка с рег. № RB 202001-001-03/Т-6-133/10.01.2023 г., обособена в самостоятелен класифициран том по делото.

Нормата на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, определя, че при получаване на молба за предоставяне на закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище на Държавна агенция „Национална сигурност“, което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред. Становище не се изисква в случаите по чл. 70 от ЗУБ.

Съгласно нормата на чл. 4, ал. 1 и ал. 3 от ЗДАНС, Държавна агенция „Национална сигурност“, извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, като Агенцията осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност. Разпоредбата на чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, определя, че Държавна агенция „Национална сигурност“ осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по Закона за убежището и бежанците.

От правна страна административният орган при издаван на оспореното решение, се е позовал на разпоредбите на чл. 12, ал. 1, т. 6 и на чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Според чл. 12, ал. 1, т. 6 от ЗУБ, статут на бежанец не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност. Според чл. 12, ал. 2, т. 4 от ЗУБ, хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за обществото или за националната сигурност.

Член 14, параграф 4, буква „а“ от Директива 2011/95/ЕС, определя че, държавите-членки могат да отнемат статут на бежанец, предоставен от правителствен, административен, съдебен или квазисъдебен орган, да го прекратят или да откажат да го подновят, когато са налице разумни основания лицето да бъде разглеждано като заплаха за сигурността на държавата-членка, в която се намира, а според параграф 5 на Член 14, в случаите, описани в параграф 4, държавите-членки могат да решат да не предоставят статут на бежанец, когато подобно решение все още не е било взето.

В Член 17 от Директива 2011/95/ЕС са предвидени хипотези на изключване, като в параграф 1, буква „г“ от същия е регламентирано, че гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира. С оглед доказателствата по делото, съдът приема, че цитираното в обжалваното решение и представено по делото становище на Държавна агенция „Национална сигурност“,

представлява доказателство, от което да се изведе заключението, че са налице сериозни основания да се счита, че жалбоподателят е лице, представляващо заплаха за сигурността на Република България като държава-членка, в която се намира.

В случая при постановяване на решението си административният орган е извършил преценка на получената по надлежния ред информация от компетентен орган, съдържаща данни, че молителят за предоставяне на международна закрила представлява заплаха за националната сигурност. Въз основа на неоспореното писмено доказателство административният орган е достигнал до правилен извод, че даденото от ДАНС становище, че кандидатът представлява заплаха за националната сигурност, е достатъчно да се изведе заключението, че са налице сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за сигурността на държавата, в която се намира. Правилно е прието в случая, че това обстоятелство е годно да обоснове отказ за предоставяне хуманитарен статут на лицето поради наличие хипотезите на чл. 12, ал. 1, т. 6 и ал. 2, т. 4 от ЗУБ. Тези хипотези са предвидени като изключения от общите случаи, при които на чужденец се предоставя статут на бежанец в Република България или хуманитарен статут, регламентирани в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. В тези случаи административният орган действа при условията на обвързана компетентност.

Правото на защита на жалбоподателя в процесния случай е зачетено, така както е посочил и Съда на европейския съюз /СЕС/ в § 45 от решение по дело С-159/21 г. от 22.09.2022г.: „що се отнася ... до административното производство, съгласно постоянната практика на съда, зачитането на правото на защита налага административните органи на държавите – членки, когато вземат мерки, попадащи в приложното поле на правото на съюза, да предоставят възможност на адресата на решение, с което осезаемо се засягат неговите интереси, да представи надлежно своето становище относно доказателствата, на които административният орган възнамерява да се основе“. В настоящето съдебно производство в съответствие с § 48 от същото решение на жалбоподателя е осигурен достъп не само до мотивите на взетото спрямо него решение, но и до всички данни в преписката, с които се е обосновал административният орган, за да може реално да изрази становище по тези данни, което е сторено от негови адвокат в дадения ход по същество. В тази връзка неоснователни са релевираните в жалбата доводи, че правото на защита на чужденеца е нарушено и че оспореното решение е в противоречие с решение на СЕС по дело С-159/21 г. писмо с рег.№М-1075/17.01.2023 г. на ДАНС не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, а и както се посочи по-горе относно заявеното с него, че с действията си чужденецът може да постави в опасност сигурността на българската държава, е установено съгласно представена по делото Справка с рег. № RB 202001-001-03/T-6-133/10.01.2023г., обособена в самостоятелен класифициран том по делото. От представения по делото класифициран том безспорно се установява, че издаденото становище е съобразено с актуалната към момента на произнасянето информация.

В съответствие с нормата на чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чужденец, влязъл в Република България, за да поиска закрила, или който е получил закрила, не може да бъде връщан на територията на държава, в която са застрашени неговият живот или свобода по причина на раса, религия, националност принадлежност към определена социална група или политическо мнение или той е изложен на опасност от изтезания или други форми на жестоко нечовешко или унижително отнасяне или наказание. По силата на чл. 4, ал. 4 от ЗУБ от тези права, обаче не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

Изводите на председателя на ДАБ при МС, настоящият съдебен състав намира за съобразени и с изискванията за мотивираност на представеното становище на ДАНС, съгласно тълкуването в т. 2 на Решение по дело С-159/21 на СЕС по преюдициално запитване на Будапещенски градски съд с предмет свързан с „Общата политика в областта на убежището и имиграцията – Директива 2011/95/ЕС – Стандарти относно условията за предоставяне на

статут на бежанец или субсидиарна закрила – Отнемане на статута – Директива 2013/32/ЕС – Общи процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила – Опасност за националната сигурност“. Според СЕС, чл. 4, § 1 и § 2, чл. 10, § 2 и § 3, чл. 11, § 2 и чл. 45, § 3 от Директива 2013/32 вр. чл. 14, § 4, б. „а“ и чл. 17, § 1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС на европейския парламент и на съвета от 13.10.2011 г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която, когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище.

В конкретния случай от представените от ДАНС писмени доказателства, обособени в класифициран том по делото, настоящият съдебен състав намира, че са изложени конкретни факти относно жалбоподателя. Тези писмени доказателства обосновават даденото от ДАНС становище и изложеното в оспореното решение, с което е отказано предоставяне на международна закрила на молителя, и като част от административната преписка по издаване на оспореното решение, съдържат мотиви – конкретни и безспорни факти, поради което съдът счита, че не може да се приеме, че е налице немотивирано становище от специализирания орган, изпълняващ функции, свързани с националната сигурност - ДАНС, по смисъла на цитираното решение на СЕС.

Безспорно решаващият административен орган е разполагал с цялата релевантна информация и с оглед тази информация самостоятелно е преценил фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на издаденото решение за отнемане на предоставена международна закрила. В мотивите си, председателят на ДАБ при МС препраща към писмото на специализирания орган, във връзка с издаването на което е събрана и изложена информацията от ДАНС за наличие на конкретни факти относно М. С. А., обособена в класифициран том по настоящето дело.

Както е посочено в § 81 и § 82 от посоченото решение на СЕС от текста на чл. 14, § 4, б. „а“ от Директива 2011/95 следва, че административният орган трябва да има свобода на преценка, за да реши дали съображения, свързани с националната сигурност на съответната държава членка, трябва да доведат до отнемане на статута на бежанец, което изключва вероятността констатирането на заплаха за тази сигурност автоматично да предполага подобно отнемане, респективно при молба за предоставяне на такъв статут. Настоящата инстанция не изключва възможността част от информацията, използвана от компетентния орган при извършване на преценката му, да е предоставена от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, по своя инициатива или по искане на решаващия орган. От друга страна за тази част от информацията, съдът намира, че евентуално може да бъде приложен режим за поверителност в рамките, определени в чл. 23, § 1 от Директива 2013/32. Както се посочи по-горе, в оспореното решение, административният орган не се е позовал единствено на немотивираното становище на ДАНС, изложено с постъпилото писмо, а е изложил и собствени мотиви. От друга страна от събраните по делото писмени доказателства се установи, че становището на ДАНС не е немотивирано, а е издадено въз основа на конкретни факти и обстоятелства, отразени в отделни писмени документи, изготвени и съдържащи поверителна информация.

При така изложените съображения, след като е безспорно установено, че има сериозни основания да се предполага, че жалбоподателят представлява заплаха за обществото или за националната сигурност, решението е издадено в съответствие с материалноправните норми и с целта на закона. В тази връзка оспореното Решение № 8547/03.05.2023 г. на Заместник -

председател на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на международна закрила на М. С. А. е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. С. А., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 8, ап. 14, срещу Решение № 8547 от 03.05.2023 г. на Заместник – председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: